

Sedaj bi rad vedel, česa še želiš v dokaz, da nisem več strahopeten in da lahko pričakujem s časom tvojega prijateljstva?

— Samo še enega dokaza želim, a ta je najteži.

— Govori.

— Pojdi k tvojim tovarišem, pa jim reci: Jaz ljubim, a dekle ni marjoneta, temveč žena, človeško bitje, kakor mi ni moja ljubezen ni igrarija, nego mogočen nagon mojega notranjega življenja. Jaz spoštujem svojo ljubico, ker je drugače ne bi mogel ljubiti in vaši nazori so napačni.

— Pojdem in povem jim.

— A oni se ti bodo rogali in zasmehovali te bodo.

— Svobodno.

— Morda te celo izobčijo iz svoje družbe. In samovanje je težko, da veš.

— Pripravljen sem tudi na to. Ti si prenašal vse, ko si bil res povsem sam. Jaz pa ne bodem več tako osamljen, kajti ti me ne pahneš od sebe. Tam jih je mnogo, mi dva bodeva sama. Toda najine vrste se bodo povečavale, njih število pa se bode krčilo in konečno zmagamo mi.

— Dobro, Roblek. Tak pogum velja. Pojdi, mi dva postaneva prijatelja.

Skalil se val, prešel je sen...

Ah, bil je sen, le sen samo,
opojno-sladko hrepenenje
in tajno v dnu srca življenje,
ah, bil je sen, le sen samo!

Le vstočna bajka je bila,
da žarni kakti so cveteli,
ljubezen slavčki žvrgoleli,
le vstočna bajka je bila...

V globoke vode bistrem dnu
je zrla duša sliko nežno,
čarobno sliko — nedosežno,
v globoke vode bistrem dnu.

Skalil se val, prešel je sen,
jesenski list po reki plava,
srce umira kot narava,
skalil se val, prešel je sen...

Zorana.

